

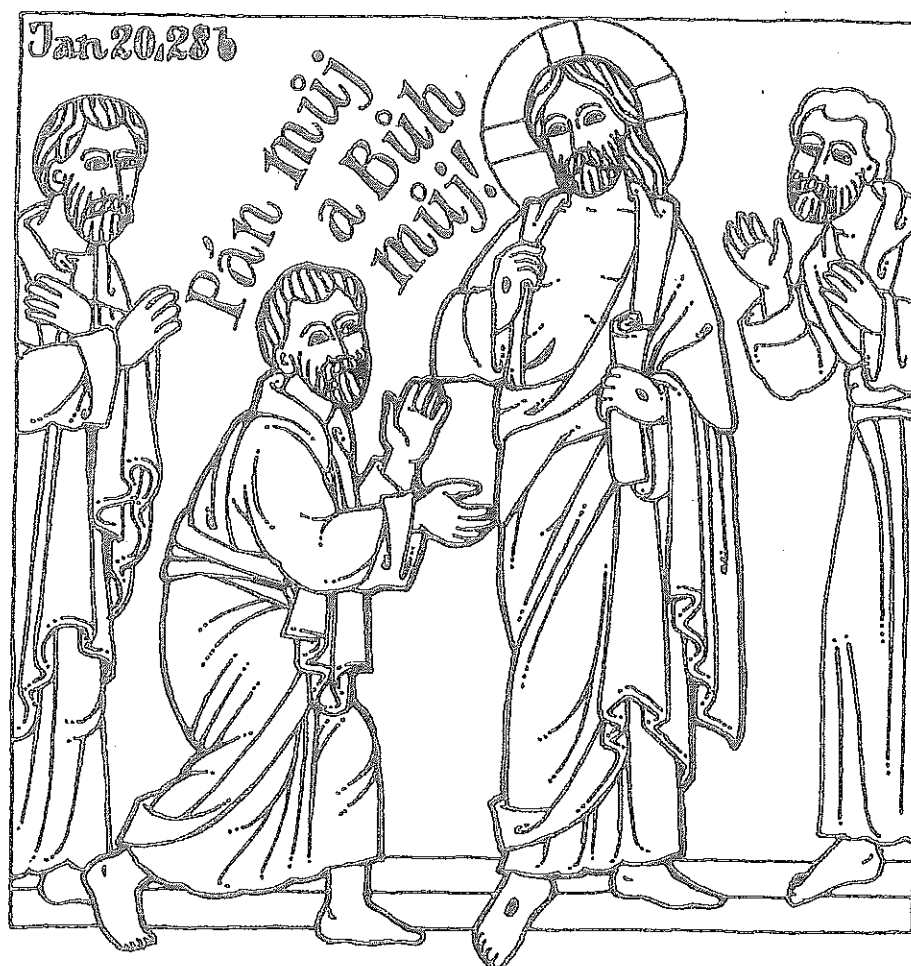
Farní zpravodaj

Český Krumlov

11. 4. 2021

č. 15 - 2021

Cyklus B
2. neděle
velikonocní

Evangelium
Jan 20, 19-31

Setkání se Vzkříšeným... (Raniero Cantalamessa)

Církevní liturgie těchto velikonočních dnů k nám neúnavně hovoří o Kristově vzkříšení. Každá část bohoslužby slova při mši svaté, a také při liturgii hodin, usiluje o oslavu tohoto mysteria. Církev tak pokračuje v poslání apoštolů, o kterých jsme před chvílí slyšeli, že „*vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše*“ (1. čtení).

Při promluvě o minulé neděli jsme se snažili o *historický přístup* k událostem vzkříšení; dnes se pokusíme o *duchovní a morální přístup*. Přiblížit se k tajemství vzkříšení s duchovním nebo morálním zájmem znamená aktualizovat jeho význam pro nás, využít jeho světlo nejen pro svou víru, ale i pro každodenní konkrétní jednání. Mezi oběma způsoby přístupu je patrna živá souvislost: historie utváří základní východisko pro víru a víra svým způsobem pokládá základy pro praxi. Z víry ve vzkříšení se rodí velikonoční morálka.

Naše úvahy se budou odvíjet od následujícího tvrzení: Kristovo vzkříšení ještě není úplné! Výrok svatého Pavla: „*Na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap*“ (Kol 1,24) vyžaduje doplnění pohledem na vzkříšení z jiného úhlu: Na svém těle doplňuji, co zbývá ke Kristovu vzkříšení. A to z toho důvodu, protože celý Kristus (*Christus totus*) je tvořený Hlavou a svými údý – hlavou a tělem, kterým je církev; a ačkoli Hlava už byla vzkříšena a sedí po pravici Otcově, jeho nohy ještě spočívají v hrobě (jeho nohami myslíme jeho údý putující ještě po této zemi).

Kristovo vzkříšení tak pokračuje v dějinách, dokud tu bude třeba jen jediná část jeho těla, jež v sobě bude muset opakovat to, co zbývá, aby mohlo být vzkříšení úplné a definitivní. Ježíš slavnostně uvedl „stav vzkříšení“; je prvotinou těch, kdo se probouzejí ze spánku (srov. 1 Kor 15,20); prvotina by však nebyla prvotinou, kdyby také neohlašovala celý zbytek sklizně; „*prvorozený z mrtvých*“ (Zj 1,5) by nebyl prvorozeným, jestliže by za ním nenásledovali další bratři, kteří budou vzkříšeni z mrtvých. Dalo by se říct, že v každém z nás Kristus očekává své vzkříšení; v každém pokřtěném je pohřbena určitá část Krista očekávající své velikonoční ráno, aby mohla vyjít z hrobu.

Tím se dá vysvětlit zjevný nesoulad Nového zákona, jenž někdy mluví o našem vzkříšení v minulém čase (Ef 2,6: „... *vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám*“; Kol 3,1: „*Když jste s Kristem byli vzkříšeni...*“), někdy zase obráceně mluví o vzkříšení jako o budoucí události, která se má teprve realizovat (srov. Řím 8,10; 2 Tim 2,17). Nejedná se však o dvě různá vzkříšení – vzkříšení těla a duše – ale o stejné duchovní vzkříšení, jež je minulé i budoucí současně, neboť je neustálé; započalo ve křtu a pokračuje během celého života, dokud nebudeme tvořit s Kristem „*jednoho Ducha*“ (1 Kor 6,17) – to však nastane až po smrti.

Kromě vzkříšení těla existuje tedy „vzkříšení srdce“ (jak to označuje svatý Lev Veliký). Jestliže tělesné vzkříšení má nastat až v „*poslední den*“ (Jan 6,40), pak ono vzkříšení srdce je každodenním procesem. Vzkříšení musí být nebo se stát tím nejvlastnějším a nejdůvěrnějším hnutím nitra křesťana.

Vstát z mrtvých, ale jak? Co to vlastně znamená vstát z mrtvých? Abychom na tuto otázku dokázali odpovědět, musíme se ptát, v čem vlastně spočívá Ježíšovo vzkříšení. Svatý Jan je implicitně definuje jako „*cestu ze života tohoto světa k Otcí*“ (srov. Jan 13,1). Svatý Pavel se od tohoto pojetí nijak zvlášť nevzdaluje, když popisuje vzkříšení jako cestu ze života „*podle těla*“ k životu „*podle Ducha*“; říká: „*Ježíš Kristus pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých*“ (Řím 1,3–4).

Vstát z mrtvých neznamenalo pro Ježíše to, co si mnohdy my za vzkříšením představujeme, tedy odkrytí víka hrobky a slavnostní vystoupení na čerstvý vzduch, občas dokonce s korouhví v ruce, jak to vídáváme na některých uměleckých vyobrazeních. Vzkříšení nespočívá v nějakém vesmírném nebo časovém pohybu. Vysvětlení toho všeho musíme hledat v Duchu: Duch Svatý vstoupil do mrtvého Ježíšova těla, oživil ho a vyzvedl do „svého“ světa, kterým je pochopitelně svět Boží. Nedá se říct, že by se Ježíš vrátil opět k životu, protože se nejedná o stejný život jako předešlý; spíše začal žít naprosto novým životem – vstoupil do „*života podle Ducha*“, což je život v Boží moci, v jeho slávě a svobodě.

Je naprosto zřejmé, že i pro nás tak vzkříšení znamená přechod ze života „*podle těla*“ do života „*podle Ducha*“, a to s tím základním rozdílem, že pro nás tělo neznamená pouze možnost utrpení, bolesti, omezenosti, neboli následky hříchu, jako tomu bylo v Ježíšově případě, ale dokládá skutečný vlastní hřích.

Vstát z mrtvých znamená – podle jiného Pavlova vyjádření – „*žít novým životem*“ (Řím 6,4); opustit starý způsob života (starý, poněvadž je plodem dlouho zakořeněné zvyklosti na hřích a vede ke smrti) a začít žít nově – z novosti, kterou nám daroval Kristus ve svých Velikonocích. Slavit Paschu –

čteme u jednoho církevního otce – znamená přejít od stáří k dětství, a nemáme na mysli dětství co do věku, ale ve vztahu k prostotě a bezelstnosti (svatý Maxim Turínský, *Sermo* 54,1). Výklad slavného evangelijního „*nebudete-li jako děti*“ (Mt 18,3) pravděpodobně nemá jiné vysvětlení než právě uvedené, a svatý Petr to dobře pochopil, když doporučoval prvním křesťanům, aby „*jako novorozené děti žádaly duchovní, nefalšované mléko*“ (1 Petr 2,2). Jak ostatně samotný Ježíš řekl Nikodémovi, stát se dětmi znamená „*znova se narodit*“ (srov. Jan 3,3n).

Přechod nebo obnova, o nichž mluvíme, mají objektivní aspekt, který bychom mohli nazvat „Boží část“; ta se naplňuje ve *svátostech*: samotný nový život Vzkříšeného se nám daruje ve křtu a eucharistii (srov. Řím 6,3nn). Z této „Boží části“, naprosto nepodmíněně nám darované a předcházející jakoukoli naši snahu, povstávají také *tři teologální ctnosti* – víra, naděje a láska –, skrze něž jsme směli okusit „*první dary Ducha*“ (Řím 8,23) a začali jsme žít jako vzkříšení.

„Svou část“, svůj úkol, Bůh vždycky vykoná; jeho milost je naprosto dokonalá a nikdy neselže. To však nestačí. Je zapotřebí také „naší části“, „ano“ naší svobody, které není upřímné a účinné, dokud se opravdu nevyjádří křížem. Abychom mohli uskutečnit „naší část“ spásy, musíme přijmout nutnost přechodu skrze smrt: „*Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záłudnosti těla, budete žít*“ (Řím 8,13). V případě tělesného života se tedy jedná o život, jenž je ve skutečnosti smrtí, a existuje smrt nebo umrtvování, které je ve skutečnosti životem. Vstát z mrtvých znamená projít skrze toto umrtvování. Znamená to vyhlásit jasné „ne“ nenasytitelným žádostem našeho starého „já“, jež dychtí po potěše a uspokojení, odvádějících nás daleko od cest Boží vůle. Takové zmrtnýchvstání se zakládá na poslušnosti; Kristus dosáhl svobody Vzkříšeného tím, že se stal poslušným až k smrti (srov. Flp 2,7nn).

Velikonoční morálka vyvěrající z Kristova vzkříšení je podstatným způsobem zakotvena v následujícím: život podle Ducha, kráčení v novosti života a život v poslušnosti Bohu. V žádném případě se nejedná o abstraktní nebo individualistickou morálku. Naopak! Sám apoštol Pavel nám to dokládá, když v listu Římanům, kde vytyčil tyto základní principy, uvádí také praktické důsledky pro každodenní život pokřtěného (srov. Řím 12–14 kap.). Ti, kdo usilují stát se lidmi duchovními a novými, musejí mít lásku bez přetvářky a měli by se předbíhat ve vzájemné úctě; musejí být horliví duchem, radostní v naději, trpěliví v soužení, vytrvalí v modlitbě, ochotní se rozdělit a poskytnout pohostinství... (srov. Řím 12,11–13); musejí se radovat s radujícími se a plakat s plačícími; přijímat slabé ve víře, aniž by jim vymlouvali jejich pochybnosti a odsuzovali je; nesmějí být povýšení, nesmějí prosazovat spravedlnost na vlastní pěst, ale spíše být podřízeni ustanoveným autoritám, a nad to nadevše mít lásku, protože „*láska je naplněním zákona*“ (Řím 13,10). Vše právě uvedené umožňuje osvětit a reformovat náš křesťanský život, vezmeme-li to vážně, jako seznam úkolů na počátku nového dne nebo týdne. Nejedná se tedy o žádné abstraktní věci.

Říkal jsem, že se nejedná ani o individualistickou morálku. Sestupujeme naopak ke kořenům společenství, přímo tam, kde se rodí. Společenství se rodí ze vzájemné lásky, přijetí, úcty, sdílení vlastních dober a nabízení vlastních darů ke službě všem. Budova z živých kamenů, kterou je církev (srov. 1 Petr 2,5), se nedá postavit, pokud nejprve nemáme ony živé kameny, z nichž se má sestávat; svatost celého těla vyplývá ze svatosti všech údů. Jde o celek různých charismat, která pak utvářejí společenství; právě svatost jednotlivých členů vyjadřuje a zjevuje církev jako „jednu a svatou“. Křesťanské společenství není abstraktní skutečností, jež by se snesla z nebe na velkém prostěradle.

Jednotící síla této velikonoční morálky se nevyčerpává jen při formování církve, nýbrž zasahuje celý svět a vesmír. Osvobození stvoření je v těsném vztahu k osvobození křesťana. Apoštol Pavel tyto dvě skutečnosti popisuje ve vzájemné poslušnosti (Řím 8,5–18; 8,19–23). Stvoření tihne k osvobození z otroctví porušeného stavu, aby mohlo mít účast na svobodě a slávě Božích dětí. Produchovnění vzkříšeného člověka Kristem se tak stává cestou k produchovnění světa; stvoření očekává takové lidi, jakým byl třeba svatý František z Assisi, lidi svobodné, nové, duchovní, kteří zachytí jeho tichou touhu po účasti na Boží slávě a stanou se pěvci jeho naděje. Pouze ten, kdo skutečně vstal s Kristem, je schopen nechat vzkřísit stvoření.

Velikonoční morálka, již jsme se snažili nastínit, má své tajuplné zřídlo, svůj účinný princip v Duchu vzkříšeného Krista. V Eucharistii, kterou nyní budeme slavit, pro nás nastane nové vylíčí tohoto Ducha. Ježíš se zpřítomňuje uprostřed našeho shromáždění, podobně jako vstoupil do večeřadla, kde se shromáždilo jedenáct apoštolů osmý den po Velikonocích. Přichází „zavřenými dveřmi“, protože nepřichází odněkud zvnějšku, ale zevnitř; jeho přítomnost se zde rodí mezi námi ve znamení chleba a vína, jež se stávají tělem a krví Vzkříšeného. Opět nám opakuje slova: „*Pokoj vám! Přijměte Ducha Svatého!*“

mše svaté v týdnu od 11. 4. 2021 do 18. 4. 2021 Český Krumlov:

12.04.	Po	za rodinu Blažencovu, Čekanovu, ostatní příbuzné a d. v. o.
13.04.	Út	z farní kaple: za Markétu Píčovou
14.04.	St	za rodinu Jakešovu, Valešovu, Batíkovu a d. v. o.
15.04.	Čt	za rodiče Mazákovy, sestru Marii, Helmuta a Martina Náderovy, Marii Bočánkovou a d. v. o.
16.04.	Pá	za živé a + z rodiny Horynů, Lesyků, Sliwotských, Hranáčů, Pelantů a d. v. o.
17.04.	So	za
18.04.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 12.04.	ÚTERÝ 13.04.	STŘEDA 14.04.	ČTVRTEK 15.04.	PÁTEK 16.04.	SOBOTA 17.04.	NEDĚLE 18.04.
ČESKÝ KRUMLOV sv. Vít	17:00		17:00	17:00	17:00	17:00	9:30P
VĚTRNÍ							8:00Ž
PŘÍDOLÍ							11:15Ž
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							11:15M
KÁJOV							8:00P
Liturgické texty - 2. neděle velikonoční - Neděle Božího milosrdenství I. čtení: Sk 4, 32 - 35 II. čtení: 1 Jan 5, 1 - 6 Evangelium: Jan 20, 19 -31							

- V úterý 13. dubna v **17:00** hodin na kanále YouTube – Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov bude přímý **přenos mše svaté** z farní kaple v Českém Krumlově, která bude sloužena za paní Markétu Píčovou.
- **Věřící, kteří jsou nemocní nebo se nemohou osobně ze zdravotních důvodů zúčastnit nedělní mše svaté v Českém Krumlově, mají nadále možnost z farní kaple v Českém Krumlově na kanále YouTube - Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov v přímém přenosu sledovat každý den od úterý 6. dubna ve 20:00 hodin svatý růženec, a v neděli v 9:30 hodin mši svatou.**

www.farnostek.bcb.cz

email: rkf.ceskykrumlov@dicb.cz

www.farnostvetrni.bcb.cz

email: rkf.vetrni@dicb.cz

www.farnostkajov.bcb.cz

email: rkf.kajov@dicb.cz